



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

navrhovatelé: 1) JUDr. V. M.
bytem X

2) JUDr. M. S.
bytem X

proti

odpůrkyni: obec Úholičky
sídlem Náves 10, 262 64 Úholičky
zastoupená JUDr. Františkem Hrudkou, advokátem
sídlem Vodičkova 30, 110 00 Praha 1

za účasti: Ing. J. Š., Ph.D.
bytem X
zastoupený Mgr. Janem Zapotilem, advokátem
sídlem Václavské náměstí 38, 110 00 Praha 1

o návrzích na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2020/OOP (územního plánu Úholiček), schváleného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 9. 3. 2020, č. 2/12VZ/2020,

takto:

I. Návrhy se zamítají.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

II. Každý z navrhovatelů je povinen zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 6 171 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Františka Hrudky, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shrnutí návrhů

1. Soudu byly dne 26. 2. 2021 doručeny dva zcela totožné návrhy (každý podaný jedním z navrhovatelů) na zrušení v záhlaví uvedeného opatření obecné povahy podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
2. Navrhovatelé v nich uvedli, že jsou spoluvlastníky pozemku parc. č. X o výměře 2 951 m², který se nachází v k. ú. Ú. (dále „předmětný pozemek“). Pozemek se nachází v intravilánu obce, přímo navazuje na zástavbu v obci a v současné době je využíván jako ovocný sad, zahrada, s možností rekreačního bydlení a užívání. Na pozemku se nachází ovocný sad a stavba příbytku k rekreaci a k přechodnému užívání, dále hospodářské drobné stavby ke skladování (kůlna) a k chovu drobného zvířectva a studna. Dle dosavadního územního plánu se pozemek nacházel v kategorii (8) ZA - zahrady, což umožňovalo využití pozemku k individuální rekreaci. Za přípustná byla označena tato využití:
 - možnost doplnit zahradu sousedící se stávající souvislou zástavbou objekty odpovídající BS - bydlení s nerušícími provozy, za předpokladu souhlasného stanoviska z hlediska ochrany přírody
 - pořízení studny a zavedení vodovodu
 - možnost přestavět rekreační objekty na objekty pro trvalé bydlení, pokud se nachází na dostatečně velké parcele.

Územní plán dle navrhovatelů umožňoval výstavbu rodinného domu.

3. Dále navrhovatelé uvádějí, že k jejich žádosti vydal dne 28. 11. 2018 Městský úřad Černošice územně plánovací informaci o podmínkách využívání území. Z informace vyplynulo, že předmětný pozemek se nachází na ploše ZA - zahrada, pro kterou územní plán stanovuje určené využití: pěstování ovoce a zeleniny, udržovaná zeleň, individuální rekreace, rekreační objekty a jako přípustné využití: zahrady sousedící se stávající souvislou zástavbou je možné doplnit objekty BS - bydlení s nerušícími provozy za předpokladu souhlasného stanoviska z hlediska ochrany přírody, pořízení studny, zavedení vodovodu a možnost přestavět rekreační objekty na objekty pro trvalé bydlení, pokud jsou na dostatečně velké parcele.
4. Navrhovatelé podali dne 9. 3. 2020 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby chaty – rekreačního objektu na předmětném pozemku. Dne 30. 1. 2020 a dne 22. 6. 2020 navrhovatelé uzavřeli smlouvy s ČEZ Distribuce k zajištění připojení elektrického zařízení k distribuční soustavě. Dne 19. 3. 2020 Městský úřad Černošice jako stavební úřad řízení přerušil a vyzval navrhovatele k odstranění některých nedostatků. Požadovaná

stanoviska a vyjádření byla navrhovateli doplněna 30. 9. 2020. Následně však byli v souvislosti s vydáním napadeného územního plánu vyzváni dne 6. 10. 2020 k doložení nových stanovisek.

5. Navrhovatelé konstatují, že vycházel a vycházejí z platného (tj. dosavadního) územního plánu, z platné a závazné územní plánovací informace a ze souhlasných stanovisek dotčených správních orgánů. Pro potřeby územního řízení a na plánovanou výstavbu vynaložili náklady ve výši nejméně 171 820 Kč.
6. Proti návrhu nového územního plánu podali navrhovatelé dne 17. 7. 2017 námítky. Zejména nesouhlasili se zařazením pozemku do kategorie plochy se způsobem využití přírodní (P) a žádali o zařazení pozemku do plochy smíšené obytné (O). Také nesouhlasili se zřízením lokálního biokoridoru s indexem LBK 13 na části předmětného pozemku při hranici s pozemkem parc. č. X a žádali tuto plochu vypustit. Taktéž vyjádřili nesouhlas s provedením veřejně prospěšného opatření U02 na jejich pozemku, na jehož základě by bylo možné část pozemku vyvlastnit, a žádali vypuštění této plochy z návrhu územního plánu. Mj. namítali, že přírodní plochy je možné vymezit v okolní zeleni a lese, kde se již přirozeně nacházejí, a dále, že pozemek je dlouhodobě oplocen vysokým pletivovým plotem a je celoročně využíván k rekreaci a pobytům, což vylučuje funkci biokoridoru, přičemž lokální biokoridor může vést jižně od předmětného pozemku (v neoplocené části území) v místech, kde se nachází hřiště a pobytová zóna, resp. až za tímto územím. V námítkách navrhli i kompromisní řešení, podle něhož by bylo možné vymezit jako obytnou plochu severní část pozemku o výměře přibližně 1 800 m² a v jižní části pozemku o výměře asi 1 200 m² by bylo případně možné zřídit lokální biokoridor. Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že odpůrkyně se s podanými námítkami vypořádala nedostatečně a nesprávně. Nijak se nevyjádřila mj. k faktické existenci stavby užívané k celoroční rekreaci, k existenci vysokého oplocení či ke kompromisnímu návrhu uvedenému v námítkách.
7. Podle navrhovatelů mají být námítky vypořádány tak, že je o každé jednotlivé námítce vydáno zvláštní rozhodnutí. V odůvodnění územního plánu jsou desítky až stovky rozhodnutí, aniž by námítky a jejich vypořádání bylo provedeno v rámci jednoho dokumentu. To je v rozporu s § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v němž se hovoří o jednom rozhodnutí o námítkách. Většina odůvodnění rozhodnutí o námítce, včetně rozhodnutí o jejich námítkách, neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu (důvody výroku, podklady, úvahy), tudíž jsou nepřezkoumatelná. Odpůrkyně také nesprávně vyložila dosavadní územní plán, který jednoznačně umožňoval výstavbu nových objektů i rekonstrukci stávajících objektů na předmětném pozemku, což bylo odpůrkyni známo z probíhajícího řízení o umístění stavby a z územně plánovací informace.
8. Po věcné stránce navrhovatelé zdůrazňují, že předmětný pozemek je mnoho desetiletí oplocen vysokým plotem a je celoročně a celodenně užíván k rekreaci a bydlení osob a domácích zvířat (pes, králíci). Takové užívání je neslučitelné s navrhovaným opatřením ochrany přírody a se zřízením biokoridoru. Nelze rozumně předpokládat, že by zvěř překonávala oplocení a měla zájem se pohybovat v místech střežených psem a obývaných lidmi a drobnými zvířaty. Na pozemku je dále mnoho desetiletí vystavěn rekreační objekt, který je dlouhodobě užíván osobami majícími vztah k dané lokalitě. Nelze po nich

spravedlivě požadovat, aby se tohoto způsobu života vzdaly. Pozemek přímo přiléhá k pozemkům intenzivně využívaným k bydlení, logicky tak spadá do tohoto typu využití. Pozemek má jiný charakter než okolní pozemky parc. č. X, X, X (lesní pozemek - smíšený les) nebo parc. č. X, X, X, X či X (louka, obytná zóna, hřiště). Napadený územní plán operuje s dalšími lokalitami na území obce, které označuje jako zastavitelné plochy, které se však nacházejí mimo současné zastavěné území a mají podobné umístění a zázemí jako předmětný pozemek.

9. Podle navrhovatelů došlo při přijímání napadeného územního plánu k procesním pochybením. Odpůrkyně nezpracovala příslušná závazná stanoviska orgánů ochrany životního prostředí. Nebylo zpracováno vyhodnocení vlivu územního plánu na životní prostředí ani nebyly zpracovány další podklady pro jeho přijetí a k jeho vydání došlo na základě nezákonných, resp. nicotných stanovisek. Navrhovatelé odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150, z něhož dovozují aplikovatelnost § 67 a § 68 správního řádu na stanoviska, která byla podkladem územního plánu. Z toho pak dovozují jejich nepřezkoumatelnost.
10. Navrhovatelé také odkazují na § 53 odst. 2 zákona č. 180/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), z něhož dovozují, že si odpůrkyně v návaznosti na podstatné úpravy návrhu územního plánu měla vyžádat stanoviska příslušného úřadu a orgánu ochrany přírody, což však neučinila. Odpůrkyně také omezila opakované veřejné projednání návrhu územního plánu jen na ty části, které byly od veřejného projednání změněny. Takové omezení však nevyplývá ze stavebního zákona.
11. Z těchto důvodů navrhuji, aby soud napadený územní plán zrušil, a to ke dni jeho účinnosti, tj. ke dni 26. 3. 2020.

Vyjádření odpůrkyně

12. Odpůrkyně považuje argumentaci navrhovatelů za nedůvodnou.
13. Podle ní objekt, který navrhovatelé označují za „rekreační objekt“, je ve skutečnosti zanedbaná dřevěná kolna, jež byla historicky pravděpodobně vybudována pro uskladnění zahradního náčiní. Tento objekt není zapsán v katastru nemovitostí a odpůrkyně nemá informace o tom, že by stavba byla jakkoli veřejnoprávně povolena či ohlášena. Navrhovatelé pozemek nabyli na základě kupní smlouvy ze dne 31. 1. 2011. V této smlouvě není žádný rekreační objekt uveden. Není tak pravděpodobné, že by rekreační objekt v době uzavírání smlouvy existoval. Ani ve smlouvě z roku 1979, kterou pozemek nabyl předchozí vlastník, není žádný rekreační objekt uveden.
14. Stejně tak jsou nesprávná i tvrzení navrhovatelů ohledně využití předmětného pozemku k rekreaci podle dosavadního územního plánu, přičemž odpůrkyně odkazuje na v něm uvedené regulativy funkčního využití plochy (8) ZA - zahrady. I v případě, že by nedošlo ke změně využití předmětného pozemku, nebylo by možné na něm postavit objekt sloužící trvalému bydlení, jak tvrdí navrhovatelé. Není ani pravdou, že by pozemek přímo sousedil se stávající souvislou zástavbou, jak je znázorněno v dosavadním územním plánu.

Předmětný pozemek je v katastru nemovitostí veden jako ovocný sad a nikdy nebyl součástí zastavěné části obce Úholičky. I pokud by se na pozemku nacházel rekreační objekt (což však neodpovídá skutečnosti), nebylo by dle dosavadního územního plánu možné jej přestavět na objekt pro trvalé bydlení, neboť pozemek není přístupný za každého počasí bez nároků na zřízení komunikace a není zde možné napojení na inženýrské sítě. Navrhovateli označená komunikace je ve skutečnosti úvozovou cestou na pozemcích parc. č. X a X, jež nemá zpevněný povrch, není místní komunikací a není zařazena v aktuálním pasportu místních komunikací. Obec zde proto neprovádí údržbu a je zde zároveň vydán zákaz vjezdu. Svoz odpadu z této oblasti je proto zcela vyloučen.

15. K vydané územně plánovací informaci odpůrkyně uvádí, že podle § 21 odst. 3 stavebního zákona platí jeden rok od jejího vydání, pokud v této lhůtě orgán, který ji vydal, žadateli nesdělí, že došlo ke změně podmínek. Její platnost tak skončila dne 28. 11. 2019, tedy ještě před vydáním napadeného územního plánu. Kladné koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Černošice v územním řízení bylo vydáno až po nabytí účinnosti napadeného územního plánu. Jeho obsah vychází z podmínek dosavadního územního plánu, který byl však v mezidobí nahrazen. Toho si byl Městský úřad Černošice vědom, a proto vydal dne 26. 1. 2021 nové závazné stanovisko, ve kterém konstatuje, že záměr navrhovatelů umístit na pozemku stavbu pro rodinnou rekreaci, včetně zpevněných ploch, parkovacích stání a jímky na splaškové vody, je nepřipustný. Na str. 3 nového stanoviska se výslovně uvádí, že předchozí koordinované závazné stanovisko nelze využít s ohledem na existenci nového územního plánu.
16. Odpůrkyně dále zdůrazňuje, že nesouhlasí s tvrzením navrhovatelů, že si zajistili připojení pozemku k distribuční soustavě elektrické energie. Jimi prezentovaný záměr počítá s vedením přípojky přes pozemky ve vlastnictví odpůrkyně, přičemž odpůrkyně nikdy nedala distributorovi souhlas s umístěním a realizací takové inženýrské sítě na jejich pozemcích ani neuzavřela smlouvu o zřízení věcného břemene.
17. Pokud jde o vypořádání námitek, má odpůrkyně za to, že je vypořádala dostatečně. Požadavky na detailnost vypořádání by dle odpůrkyně měly odpovídat relevanci, rozsahu a detailnosti vznesené námítky. Po věcné stránce odpůrkyně zdůrazňuje, že pozemek nelze zařadit do ploch smíšených obytných (O), protože nesplňuje požadavek zastavěné plochy ani zastavitelné plochy ani z ničeho nevyplývá, že by na něm existoval obytný zahradní dům, který byl řádně povolen. Dále uvádí, že biokoridor LBK 13 byl zřízen na pozemku, neboť vede mimo zastavěné území nebo zastavitelné plochy, odpovídá požadavkům Metodiky vymezení územního systému ekologické stability (USES) a jeho vedení vychází z upřesnění podkladů autorizovaným projektantem USES. Uvedený biokoridor je funkční, již v území existuje a není nutné jej fyzicky zakládat a již nyní plní svoji funkci. Tím je realizována ochrana stávajícího významného krajinného prvku VKP 23. Stávající oplocení je sice nevhodné, ale nenarušuje funkčnost biokoridoru ani neohrožuje VKP 23. Oplocení z dlouhodobého hlediska nehraje roli, neboť biokoridor je především trasa ve vhodných porostech a vhodných půdách s potenciální vegetací (nikoli jen stezkou pro zvěř). K vymezení VKP 23 ani LBK 13 nebyly dotčenými orgány vzneseny žádné připomínky, a lze je tedy považovat za souladné se zájmy ochrany přírody a krajiny. Dále odpůrkyně uvedla, že k námitce navrhovatelů z územního plánu vypustila plochu veřejně prospěšného opatření.

18. Závěrem svého vyjádření odpůrkyně akcentuje zásadu zdrženlivosti soudní moci při zásazích do rozhodování samosprávy a uvádí, že pro případ, že by soud shledal rozpor napadeného územního plánu, měl by jej zrušit jen v té části, které se skutečně dotýkají výtky navrhovatelů.

Jednání před soudem

19. Při ústním jednání konaném dne 20. 5. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
20. Navrhovatel 2) při jednání uvedl, že předmětný pozemek byl a je užíván a je obydlen a je na něm stavba domu, která je užívána a obydlena předchozím majitelem pozemku, a dále jej nárazově užívají navrhovatelé. Jak stavba domu, tak více než dva metry vysoké oplocení se na pozemku nachází více než 50 let. Před 3–4 lety se navrhovatelé dohodli, že by stavbu na pozemku upravili a postavili větší objekt typu chaty k rekreaci rodiny navrhovatele 2). Požádali o územně plánovací informaci, která potvrdila, že stavba je možná. Následně navrhovatelé zahájili řízení o umístění stavby. Všechna stanoviska v územním řízení k záměru byla kladná, avšak v průběhu územního řízení byl vydán napadený územní plán, který zamezil jejich záměru, protože pozemek převedl do kategorie zeleně a v jediné rovinaté části pozemku vytvořil biokoridor. Navrhovatelé podali námitky jak proti přeřazení do kategorie zeleně, tak proti biokoridoru, neboť byla nepřiměřeně omezena jejich vlastnická práva. Námitky byly vypořádány neurčitě a nedostatečně. Navrhovatelé podotýkají, že se s odpůrkyní snažili jednat o kompromisu. Pokud by měl na pozemku vést biokoridor, tak je to nelogické a nefunkční řešení. Navrhovatelé si nedokáží představit, jak může být funkční biokoridor vedený přes oplocený a užívaný pozemek.
21. Navrhovatel 1) doplnil, že v daném případě byl porušen princip proporcionality, protože bylo zbytečné, aby se celý pozemek stal biokoridorem. Z jedné strany pozemku je rodinný dům, z druhé strany je hřiště. Ze strany odpůrkyně chybí vysvětlení, proč má biokoridor vést právě na jejich pozemku, který je oplocen a užíván.
22. Odpůrkyně při jednání uvedla, že při vydání napadeného územního plánu nedošlo k žádným pochybením odpůrkyně. O námitkách navrhovatelů bylo řádně rozhodnuto. Předmětný pozemek není užíván celoročně k rekreaci, není zde žádný rekreační objekt, jde pouze o dřevěnou kolnu, která není zapsaná v katastru nemovitostí ani není v žádném nabývacím titulu k předmětnému pozemku popsána. Záměr navrhovatelů nebylo možné realizovat ani podle předchozího územního plánu z roku 1998. Předmětný pozemek nikdy nebyl součástí zastavěné části obce ani nesousedí se stávající zástavbou. Předmětný pozemek není přístupný po komunikaci, která by byla způsobilá k celoročnímu užívání, nachází se zde pouze úvozová cesta s nezpevněným povrchem, která není udržována. Není tak možné zajistit řádný odvoz komunálního odpadu, navíc je zde značka zákaz vjezdu a pozemek není možné napojit na inženýrské sítě. Pokud jde o biokoridor, ten funkční je. Oplocení sice není ideální, ale nebrání funkčnosti biokoridoru. Zřízení biokoridoru je zcela legitimní a v souladu se zájmem na ochraně přírody a krajiny. K dotazu soudu odpůrkyně dodala, že daná lokalita je zanořena do říční nivy a historicky je nezbytné ponechat určitou přírodní kvalitu oblasti. Biokoridor vymezený v nezastavěné části obce

má napomoci k udržení přírodního charakteru lokality, na základě níž je obec Úholičky unikátní zelenou obcí v mikroregionu. Pro účely územního plánu byl zpracovatelem přizván projektant územních systémů ekologické stability, Mgr. Michaela Pondělíčka, Ph.D. Podle jeho sdělení vymezení daného biokoridoru odpovídá příslušné metodice Ministerstva pro místní rozvoj, aktualizované v roce 2017, kdy biokoridor byl vymezen mimo zastavěné území obce na svažitých, méně úrodných půdách. Podle Mgr. P. je oplocení předmětného pozemku sice nevhodné, ale nenarušuje funkčnost biokoridoru ani významný krajinný prvek.

23. Soud při jednání provedl důkaz geometrickým plánem ze dne 11. 5. 2021, kupní smlouvou mezi navrhovatelem a F. R. ze dne 31. 1. 2011, jejímž předmětem je drobná stavba nezapsaná v katastru nemovitostí nacházející se na předmětném pozemku, kupní smlouvou mezi týmiž subjekty ze dne 31. 1. 2011, jejímž předmětem byl předmětný pozemek, fotografiemi předmětného pozemku, na kterých je zachyceno stranami zmiňované oplocení pozemku, kupní smlouvu z roku 1979, již nabyl předmětný pozemek F. R., předchozím územním plánem (vyhláška obce Úholičky č. 4/1998), který stanovil podmínky užívání předmětného pozemku do účinnosti napadeného územního plánu, fotografiemi nezpevněné komunikace, na kterých je zachycena odpůrkyní zmiňována značka zákazu vjezdu, územně plánovací informací ze dne 28. 11. 2018, která uváděla přípustné možnosti užití předmětného pozemku dle předchozího územního plánu, koordinovaným závazným stanoviskem Městského úřadu Černošice ze dne 9. 4. 2020, závazným stanoviskem Městského úřadu Černošice ze dne 26. 1. 2021, vydanými v územním řízení zahájeným navrhovatelem, výpisem z katastru nemovitostí k předmětnému pozemku, potvrzující vlastnické právo navrhovatelů a e-mailovou zprávou zpracovatele územního plánu Ing. arch. . G. ze dne 18. 3. 2021 k okolnostem vymezení biokoridoru na předmětném pozemku. Tento důkaz navrhovatelé při jednání zpochybnili, neboť se s ním nemohli seznámit již dříve. Nicméně právě proto byl proveden soudem jako důkaz, aby se s ním mohli navrhovatelé seznámit a vyjádřit se k němu. Současně soud podotýká, že s ohledem na povahu tohoto důkazu (vytištěná e-mailová zpráva zaslaná zástupci odpůrkyně zpracovatelem územního plánu) k němu soud přistoupil velmi obezřetně a odůvodnění svého rozhodnutí na tomto důkazu nezaložil. Návrhy navrhovatelů na doplnění dokazování místním šetřením a zadáním znaleckého posudku z oblasti ochrany životního prostředí soud zamítl (k tomu viz odst. 54 tohoto rozsudku).

24. Na svých dalších důkazních návrzích vznesených v písemných podáních strany netrvaly.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

25. Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen. Navrhovatelé tvrdili a výpisem z katastru nemovitostí doložili, že jsou spoluvlastníky pozemku parc. č. X o výměře 2 951 m², který se nachází v k. ú. X, přičemž využití tohoto pozemku je dle nich nezákonně omezeno napadeným územním plánem. Odpůrkyně nenamítala, že by se napadený územní plán nedotýkal právní sféry navrhovatelů. Soud má za to, že dopad napadeného územního plánu do právní sféry navrhovatelů je nezpochybnitelný (viz dále), a proto shledal, že oba navrhovatelé jsou k podání návrhu aktivně procesně legitimováni (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze

dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, odst. 34).

26. Napadený územní plán nabyl účinnosti dne 26. 3. 2020. Návrhy byl podány dne 26. 2. 2021, tedy v zákonné roční lhůtě (§ 101b odst. 1 s. ř. s.).
27. Před samotným posouzením jednotlivých námitek navrhovatelů soud považuje za vhodné připomenout základní zásady soudního přezkumu územních plánů.
28. Soud při přezkoumání opatření obecné povahy vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), a je vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).
29. V rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, NSS konstatoval, že „v procesu územního plánování není nikdy možné zajistit rozvoj ku prospěchu všech za současné záruky dosavadních standardů života pro všechny, kterých se územní plány týkají. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře na to, že Nejvyšší správní soud se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS) a ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.“ (odst. 114).
30. Tyto závěry potvrzuje i novější, obdobně formulovaná judikatura: „Stanovit funkční využití pozemků a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování proto zůstává činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Správním soudům nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití pozemku. Jejich úkolem není ani dotvářet územní plány. Co jim však přezkoumávat přísluší je to, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda při tom postupoval zákonem předepsaným způsobem.“ (viz například rozsudky ze dne 12. 10. 2018, čj. 4 As 281/2018 - 41, odst. 16, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016 - 68, odst. 65).
31. Soud dále zdůrazňuje, že důvodem pro zrušení opatření obecné povahy nemůže být jakékoli porušení procesních předpisů při vydávání opatření obecné povahy, nýbrž pouze podstatná procesní vada, v důsledku níž mohlo dojít k zásahu do právní sféry navrhovatele (viz rozsudky NSS ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Ao 3/2010 - 161, odst. 24, či ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016 - 68, odst. 52, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 11. 2019, č. j. 76 A 4/2019 - 47, odst. 25). Vždy musí být patrný vztah alespoň potenciální příčinné souvislosti mezi navrhovatelem namítaným pochybením a zásahem do jeho práv,

jinak nemá smysl se takovou námitkou věcně zabývat (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 A 15/2014 - 50, č. 3212/2015 Sb. NSS).

Posouzení námitek navrhovatelů

Zákonnost procesu přijetí územního plánu

32. Soud se nejprve věnoval namítaným procesním pochybením při přijímání napadeného územního plánu.
33. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že návrh územního plánu byl veřejně projednán (§ 52 odst. 1 stavebního zákona) dne 17. 7. 2017. Následně došlo k podstatné úpravě návrhu, a proto byl návrh v souladu s § 53 odst. 1 větou třetí stavebního zákona opakovaně veřejně projednán dne 18. 11. 2019.
34. Pokud navrhovatelé namítají, že stavební zákon neumožňuje omezit opakované veřejné projednání návrhu územního plánu pouze na ty části, kde došlo k úpravám, přehlédl právě posledně citované ustanovení, podle kterého se upravený návrh projedná na opakovaném veřejném projednání „v rozsahu těchto úprav“ (viz též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 A 15/2014 - 50, č. 3212/2015 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015 - 53, odst. 35).
35. Odpůrkyně neporušila ani § 53 odst. 2 stavebního zákona, jak tvrdí navrhovatelé, neboť si vyžádala v návaznosti na podstatnou změnu návrhu příslušná stanoviska (viz její přípis ze dne 20. 8. 2019, č. j. 2019/120/Vi a následně obdržená stanoviska).
36. Stejně tak soud ve správním spise ověřil, že si odpůrkyně vyžádala příslušná stanoviska jak odboru životního prostředí Městského úřadu Černošice, tak odboru životního prostředí Krajského úřadu Středočeského kraje, a to jak k původnímu návrhu územního plánu, který byl veřejně projednán dne 17. 7. 2017, tak i k návrhu po jeho podstatných úpravách.
37. Navrhovatelé dále namítali, že nebylo zpracováno vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí.
38. Podle § 47 odst. 3 stavebního zákona krajský úřad jako příslušný úřad ve stanovisku podle odstavce 2 uvede, zda má být návrh územního plánu posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně stanoví podrobnější požadavky podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Pokud má být návrh územního plánu posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí nebo pokud příslušný orgán ochrany přírody ve stanovisku podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny nevyloučil významný vliv na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast, doplní pořizovatel do návrhu zadání požadavek na vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území.
39. K tomu soud ze správního spisu zjistil, že Krajský úřad Středočeského kraje jak v koordinovaném stanovisku ze dne 14. 8. 2012, tak ve stanovisku k podstatné úpravě

návrhu územního plánu ze dne 16. 9. 2019 výslovně uvedl, že nepožaduje zpracování vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí a současně vyloučil významný vliv na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast, což v obou stanoviscích odůvodnil. Proti tomuto odůvodnění navrhovatelé nevznášejí žádné výhrady. Odpůrkyně tak nepochybila a postupovala v souladu s § 47 odst. 3 stavebního zákona, když nepřistoupila k vyhodnocení vlivů na životní prostředí.

40. Soud současně k výše uvedeným námitkám uvádí, že není vůbec zřejmé, jak se tyto tvrzené procesní nedostatky negativně projeví v právní sféře navrhovatelů. I pro absenci příčinné souvislosti mezi těmito tvrzenými nedostatky a zásahem do práv navrhovatelů nemohou být tyto námitky úspěšné. Totéž platí pro velmi obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti stanovisek dotčených orgánů (viz odst. 31 výše a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, č. j. 51 A 135/2020 - 69, odst. 82–83).

Vypořádání námitek proti návrhu územního plánu

41. Soud neshledal postup odpůrkyně nezákonným ani co do vypořádání navrhovatelí uplatněných námitek proti návrhu územního plánu.
42. Pokud jde o navrhovatelí zpochybněnou formu vypořádání námitek, § 172 odst. 5 správního řádu, na který poukazují navrhovatelé, ji nijak specificky neurčuje; pouze stanoví, že rozhodnutí o námitkách musí obsahovat vlastní odůvodnění, které musí být uvedeno jako součást odůvodnění opatření obecné povahy. Dle soudu je nerozhodné, zda odpůrkyně rozhodla o vznesených námitkách navrhovatelů v rámci formálně jednoho či více rozhodnutí, podstatné je, že splňují požadavky § 172 odst. 5 správního řádu a jsou dostatečně odůvodněna. Soud také připomíná, že *„odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech. Odůvodnění rozhodnutí o námitce netrpí nepřezkoumatelností, je-li z odůvodnění rozhodnutí o námitce a potažmo z odůvodnění celého opatření obecné povahy zřejmé, jak byla daná problematika uvedená v námitce řešena“* (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2016, č. j. 8 As 89/2016 - 48, odst. 30).
43. Ze správního spisu vyplývá, že navrhovatelé uplatnili námitky podle § 52 odst. 2 stavebního zákona, které byly odpůrkyni doručeny dne 21. 7. 2017. V nich uvedli, že nesouhlasí se zařazením předmětného pozemku jako plochy se způsobem využití přírodní (P) a žádají, aby byl pozemek zařazen do plochy smíšené obytné (O). Dále nesouhlasí se zřízením lokálního biokoridoru LBK 13 na části jejich pozemku a žádají tuto plochu vypustit. Také nesouhlasí s provedením veřejně prospěšného opatření (UO2) na jejich pozemku. Námitky zdůvodnili tím, že pozemek je v současné době využíván k bydlení a k rekreaci v souladu s územně plánovací dokumentací. Na pozemku je vystavěn obytný zahradní dům, který je řádně povolen k užívání a je využíván na celoroční bázi. Pozemek přímo sousedí se zástavbou a je přístupný po veřejné komunikaci. Návrh územního plánu je nepřijatelným zásahem do jejich vlastnického práva. Vznikne jim škoda, kterou bude muset hradit odpůrkyně. Záměru lze dosáhnout i jiným, šetrnějším způsobem. Jako kompromis navrhuje vymezit plochu smíšenou obytnou (O) v severní části pozemku o výměře 1800 m². Přírodní plochy je možné nadále vymezit v oblasti okolní zeleně a lesa, kde může být veden i lokální biokoridor, který se jižně od pozemku nachází přirozeně.

Jejich pozemek je dlouhodobě oplocen. Není zdůvodněno, proč je biokoridor umisťován právě na jejich pozemku.

44. Odpůrkyně vyhověla námitce proti provedení veřejně prospěšného opatření (UO2). Ve zbytku námitkám nevyhověla. Uvedla, že předmětný pozemek je dle katastru nemovitostí druhem pozemku „ovocný sad“, který leží v nezastavěném území a byl projektantem zařazen do plochy přírodní (P), vymezeným za účelem ochrany přírody a krajiny. Rozhodně nelze předmětný pozemek zařadit do ploch smíšených obytných (O), protože by se muselo jednat o zastavěný stavební pozemek nebo o zastavitelnou plochu a tyto znaky tento pozemek nemá. V katastru není žádný údaj o stavbě obytného zahradního domu, který měl být povolen a celoročně užíván. Zařazení pozemku proto bude ponecháno v ploše přírodní. Biokoridor LBK 13 spojuje lokální biocentra LBC 13 a LBC 18. Z tohoto důvodu nebude z návrhu vypuštěn ani lokální biokoridor, jehož trasování není důvod měnit, zvláště když je funkční.
45. Soud má za to, že právě parafrázované odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatelů je z hlediska jeho přezkoumatelnosti dostatečné, neboť je z něj patrné, proč odpůrkyně námitkám nevyhověla, včetně zdůvodnění toho, proč je biokoridor navrhován na pozemku navrhovatelů. Není pravdou, že se odpůrkyně nevyjádřila k existenci stavby užívané celoročně; odpůrkyně v rozhodnutí uvedla, že v katastru nemovitostí žádný záznam o takové stavbě není. Soud v této souvislosti připomíná, že dle Ústavního soudu mohou přehnané nároky na odůvodnění rozhodnutí o námitkách představovat nepřípustný zásah do práva na samosprávu (viz náleze ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11).

Zařazení pozemku mezi přírodní plochy a vymezení biokoridoru

46. Navrhovatelé po věcné stránce nesouhlasí se zařazením pozemku do kategorie plochy se způsobem využití přírodní (P) a domáhali se jeho zařazení mezi plochy smíšené obytné (O).
47. Mezi stranami není sporné, že dle předchozího územního plánu (vyhláška č. 4/1998 o závazné části územního plánu sídelního útvaru Úholičky) byl předmětný pozemek zařazen do kategorie „(8) ZA - zahrady“. Dle regulativů dosavadního územního plánu bylo využití takového pozemku vymezeno následovně:

„Určené využití

- pěstování ovoce a zeleniny
- udržovaná zeleň
- individuální rekreace
- rekreační objekty udržovat v původně povolených rozměrech

Přípustné využití

- zahrady související se stávající souvislou zástavbou je možné doplnit objekty odpovídajícími BS - bydlení s nerušícími provozem, za předpokladu souhlasného stanoviska z hlediska ochrany přírody

- pořízení studní a zavedení vodovodu
- rekreační objekty je možné přestavět na objekty pro trvalé bydlení, pokud jsou na dostatečně velké parcele, jsou za každého počasí přístupné bez nároků na zřízení komunikace (odvoz odpadu) a je možnost napojení na IS

Nepřípustné využití

- na zahradách nesousedících se stávající souvislou zástavbou nepovolovat stavbu objektů
- nepovolovat žádná provizoria
- hospodařit pouze způsobem v souladu se zájmy přírody a krajiny. “

48. V napadeném územním plánu je předmětný pozemek zařazen v kategorii (P) přírodní. Dle textové části napadeného územního plánu jde o „*pozemky vymezené za účelem ochrany přírody a krajiny (zejména zvláště chráněná území, významné krajinné prvky, vybrané části územního systému ekologické stability a související přírodně hodnotné plochy a činnosti a stavby v krajině vyjma činností a staveb pro zemědělství)*“.
49. Dle soudu je nepochybné, že v důsledku přijetí napadeného územního plánu došlo k zásahu do vlastnického práva navrhovatelů, neboť napadený územní plán jim zjevně zužuje možnosti, jakým způsobem mohou se svým pozemkem nakládat. To však samo o sobě ještě nesvědčí o nezákonnosti napadeného územního plánu. I pokud by jim předchozí územní plán z roku 1998 umožňoval realizovat jejich záměr, jak tvrdí, a nyní napadený územní plán nikoliv, nezakládá tato změna sama o sobě nezákonnost napadeného územního plánu. Ze samotné existence dřívějšího územního plánu nelze dovozovat legitimní očekávání, že podmínky užívání předmětného pozemku zůstanou do budoucna nezměněny. Tím by byla popřena sama podstata územního plánování (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 65/2019 - 29, odst. 27).
50. Pokud jde o poukaz navrhovatelů na probíhající územní řízení a v něm vydaná stanoviska, ta nejsou z hlediska zákonnosti napadeného územního plánu relevantní, neboť není sporu o tom, že v územním řízení nebylo před vydáním napadeného územního plánu vydáno (a tedy ani nenabylo právní moci) žádné územní rozhodnutí ohledně předmětného pozemku, které by odpůrkyně byla povinna respektovat (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 As 51/2018 - 140, odst. 34). Teprve o vydání takového rozhodnutí by se navrhovatelé mohli argumentačně opřít.
51. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, rozhodnutí o stanovení funkčního využití pozemků je v první řadě rozhodnutím zastupitelstva, kterým je realizováno právo na samosprávu dané obce. Vlastník pozemku nemá právní nárok na stanovení takových podmínek využití a rozvoje plochy, které by plně vyhovovaly jeho soukromým zájmům. Navrhovatelé tedy nemají právo na zařazení předmětného pozemku mezi plochy smíšené obytné (O). Stejně tak správním soudům nepřisluší přezkoumávat, zda by byl pro určitý pozemek vhodnější ten či onen způsob funkčního využití. Správnímu soudu přísluší v tomto ohledu toliko posoudit, zda taková změna respektuje princip proporcionality a zda nepředstavuje svévolný a excesivní zásah do práv navrhovatelů (viz odst. 29–30 výše; či rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 363/2019 - 67, odst. 118).

52. Soud uvádí, že předmětný pozemek není součástí zastavěného území ve smyslu § 58 stavebního zákona (srov. též grafickou část a str. 8 odůvodnění textové části napadeného územního plánu). Pokud se na předmětném pozemku nachází navrhovatel zmiňovaný objekt, který je fakticky užíván třetí osobou k bydlení, jak uvádí sami navrhovatelé a nasvědčují tomu rovněž k důkazu provedené fotografie, takový objekt zjevně nebyl nikdy za tímto účelem povolen či ohlášen, není evidován v katastru nemovitostí, a rozhodně nemůže sloužit jako legitimní argument ve prospěch zařazení předmětného pozemku mezi plochy obytné. Z grafické části napadeného územního plánu je též zřejmé, že zařazení předmětného pozemku do kategorie P není žádným excesem či libovůlí odpůrkyně při porovnání se sousedními pozemky, které jsou taktéž převážně řazeny do této kategorie. Pouze pozemek parc. č. X severně od předmětného pozemku je zařazen do kategorie O, které se domáhali navrhovatelé. Zařazení pozemku parc. č. X do kategorie O ovšem zjevně odpovídá tomu, že tento pozemek byl a je součástí zastavěného území obce a je na něm postaven rodinný dům, který je řádně zanesen do katastru nemovitostí. Pokud předmětný pozemek sousedí na jedné straně s nezastavěnými pozemky přírodního charakteru a na druhé straně začíná zastavěné území obce, odpovídá ústavně zaručenému právu obce na samosprávu (čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky), aby se sama prostřednictvím územního plánu rozhodla, zda chce rozšiřovat své zastavěné území či – jako v tomto případě – zachovat přírodní charakter lokality.
53. V nyní posuzované věci soud tedy považuje zařazení předmětného pozemku mezi plochy P za zcela legitimní a přiměřené. Krom výše uvedeného má zařazení mezi tyto plochy opodstatnění i v umístění biokoridoru, který má propojit biocentra LBC 13 a LBC 18 (viz str. 11 textové části odůvodnění: *„K07 Biokoridor LBK 13 I: Plocha je vymezena s cílovým využitím jako plocha přírodní (P) z důvodu realizace prvku ÚSES – lokálního biokoridoru LBK13.“*). K tomuto biokoridoru je dále v územním plánu uvedeno: *„Druhý biokoridor lokálního významu propojující prvky s vyšší ekologickou stabilitou je biokoridor LBK 12 a 13, jdoucí právě po severně orientovaných svazích nad Úholičkami (respektive těsně nad hranicí zástavby) a propojující opět nadregionální funkční lesní biocentrum u Vltavy NRBC 1, pokračující lokálním biocentrem LBC 19-1 s lokálními biocentry (vyšší ekologická stabilita porostů) - LBC 18 a LBC 13 (tato biocentra mají charakter fragmentů původních listnatých porostů a křovinatých strání nad obcí pozůstalých po pastvě a masivní zástavbě)“*. V rozhodnutí o námitce je též uvedeno, že biokoridor přes předmětný pozemek je fakticky již funkční, a není tak důvod jeho trasování měnit. Nadto při pohledu do grafické části napadeného územního plánu je zjevné, že předmětný pozemek se skutečně nachází mezi biocentry LBC 13 a LBC 18 a trasování biokoridoru, který má tato biocentra propojovat, přes předmětný pozemek se tak jeví jako logické. Konečně lze poukázat na to, že vedení biokoridoru vychází z podkladů autorizovaného projektanta ÚSES Mgr. Michaela Pondělíčka, Ph.D, jak vyplývá z provedené e-mailové zprávy, ale též ze samotného odůvodnění napadeného územního plánu, kde je Mgr. Michael Pondělíček, Ph.D, veden jako člen autorského kolektivu, který zpracoval pro napadený územní plán oblast „krajina a ÚSES“. Pro úplnost soud ověřil, že tento architekt je veden v seznamu autorizovaných architektů Českou komorou architektů s číslem autorizace 02346, a to právě jakožto projektant územních systémů ekologické stability (viz <https://www.cka.cz/cs/svet-architektury/seznam-architektu/mgr-pondelicek-michael>). Nadto proti vymezení biokoridoru nevznesly žádné výhrady ani příslušné dotčené orgány ochrany přírody a krajiny a navrhovatelé v tomto ohledu nepředložili žádné odborné stanovisko

zpochybňující vedení biokoridoru LBK 13 přes jejich pozemek, pouze jakožto laici zpochybnili jeho funkčnost s odkazem na stávající oplocení předmětného pozemku.

54. Pokud jde o toto oplocení, soud se ztotožňuje s odpůrkyní, že oplocení nutně nebrání existenci biokoridoru a jeho funkčnosti. Biokoridor nemusí nezbytně představovat přechod přes překážky typu dálnice či stezku pro velké savce, jak se zřejmě domnívají navrhovatelé. V § 1 písm. b) vyhlášky ministerstva životního prostředí č. 395/1992, kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je biokoridor definován jako „*území, které neumožňuje rozhodující části organismů trvalou dlouhodobou existenci, avšak umožňuje jejich migraci mezi biocentry a tím vytváří z oddělených biocenter síť*“. Obdobně je to ostatně vysvětleno v napadeném územním plánu, kde se uvádí, že biokoridory umožňují „*proudění bioty* (tj. fauny a flóry, pozn. soudu) *a pohyb organismů mezi biocentry*“. Umístění plotu tak není nepřekonatelnou překážkou například pro migraci drobných živočichů či flóry mezi zmíněnými biocentry, například pokud by šlo o plaňkový plot, jak je zmíněno v odůvodnění napadeného územního plánu (str. 79). Sami navrhovatelé uvádějí, že jde o plot pletivový, čemuž odpovídají též k důkazu provedené fotografie, z nichž je patrná prostupnost plotu pro menší organismy. Soud dále zdůrazňuje, že územní plán je nástroj koncepční, nikoliv realizační. Územním plánem se teprve vytváří předpoklad pro realizaci biokoridoru, jeho funkčnost v praxi bude záviset zejména na provedení konkrétních opatření v realizační fázi (srov. § 59 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 AOs 3/2013 - 30). Konkrétní opatření pak budou zásadní i z hlediska omezení vlastnického práva navrhovatelů a případné náhrady za toto omezení (viz § 59 a § 60 zákona o ochraně přírody a krajiny). Pro zákonnost samotného vymezení biokoridoru ve fázi územního plánování je dle soudu postačující, že jeho funkčnost již nyní ve fázi územního plánování není do budoucna *a priori* vyloučena a že z povahy věci sleduje legitimní cíl v podobě ochrany přírody a krajiny (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V tomto případě z ničeho nevyplývá, že by biokoridor nemohl plnit svoji funkci. Argument navrhovatelů nefunkčnosti z důvodu oplocení byl vyvrácen. Za této situace, kdy žádná z výše uvedených okolností nenasvědčovala excesu či libovůli při trasování předmětného biokoridoru a kdy se zároveň argument navrhovatelů o nefunkčnosti biokoridoru z důvodu oplocení ukázal jako lichý, soud neshledal důvod k provedení místního šetření či zadání znaleckého posudku, jak navrhovatelé navrhovali při ústním jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 363/2019 - 67, odst. 77, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2020, sp. zn. II. ÚS 2204/20, odst. 13).
55. Poukaz navrhovatelů na jimi několikrát zmiňovanou územně plánovací informaci ze dne 28. 11. 2018 není relevantní, a to už jen proto, že tato informace byla poskytnuta před vydáním napadeného územního plánu a § 21 odst. 3 stavebního zákona omezuje její platnost na jeden rok, tudíž již v roce 2019 pozbyla platnosti.
56. Pokud navrhovatelé zmiňují jim vzniklé náklady spojené s přípravou pozemku k zastavění, soud uvádí (aniž by jakkoliv hodnotil, zda navrhovatelé mají či nemají nárok na jejich náhradu), že otázka případných kompenzací za omezení vlastnického práva není otázkou spadající do řízení o přezkumu zákonnosti napadeného opatření obecné povahy ve správním soudnictví (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1

Ao 1/2009 - 120, odst. 52).

Závěr a náklady řízení

57. Soud tak uzavírá, že napadený územní plán při přezkumu v mezích námitek navrhovatelů obstál. Protože soud současně neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez uplatněné námítky, oba návrhy podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé nebyli ve věci úspěšní, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrkyně je malou obcí, která nevykonává působnost orgánu územního plánování ani působnost stavebního úřadu a zjevně nedisponuje odborným personálem nezbytným k obhajobě napadeného územního plánu v soudním řízení. Tato aktivita tedy přesahuje její běžnou úřední činnost, a proto má odpůrkyně nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů v tomto soudním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, bod 29, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014 - 70, odst. 85), které v daném případě spočívají v zastupování advokátem.
59. Zástupce odpůrkyně v řízení věci učinil tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání vyjádření k návrhům a účast na jednání před soudem nepřesahujícím dvě hodiny) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Součástí nákladů je též náhrada hotových výdajů zástupce odpůrkyně ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý z těchto úkonů. Zástupce odpůrkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 2 142 Kč. Účelně vynaložené náklady odpůrkyně v tomto řízení tak činí celkem 12 342 Kč. Soud proto každému z navrhovatelů uložil zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení polovinu z této částky, tedy 6 171 Kč [nejde o nerozlučné společenství, proto soud neukládal tuto povinnost navrhovatelům společně a nerozdílně (rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 As 431/2019 - 53, odst. 28)]. Navrhovatelé jsou povinni zaplatit tuto částku odpůrkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).
60. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla v řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu